

Mlado Jutro

št. 15.

V Ljubljani, dne 9. aprila

1939.

Lojze Zupanc:

P A P I R

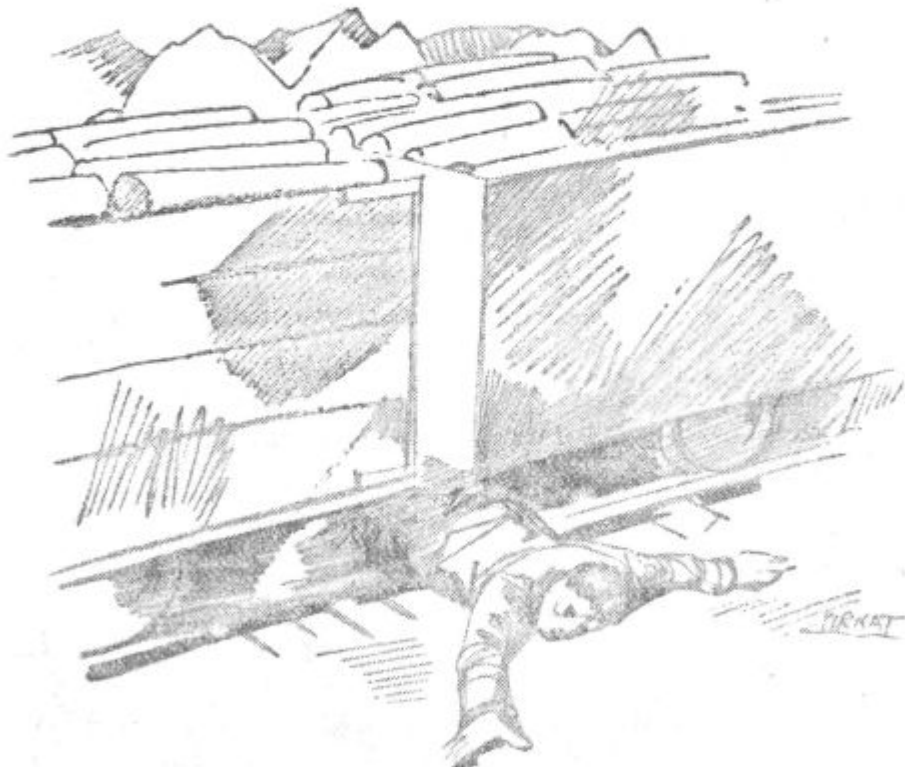
Čevelj je tudi tukaj hotel pokazati tovarišem svojo učenost. Namuznil se je in rekel: »To je bila lokomotiva...«

»Da, lokomotiva,« mu je pritrdil papir. »Preden pa je privozila do vagonov, se je ustopil k njim možak z rdečo zastavico v roki. Mahal je z njo in

je sklonjen hotel pognati nazaj. Padel je — en sam pretresljiv krik — in obležal je med vagoni na tračnici z odrezano nogo.«

Vsi so se stresli od groze.

»Pa kaj je bilo potem?« je čevelj vprašal s tihim glasom.

piskal na piščalko, da je letelo skozi ušesa. Kar naenkrat pa — treskl! — se je lokomotiva zaletela v vagone, da so krelji na njih zakričali od strahu, misleč da je potres... Potlej je tisti mož s piščalko in zastavico zlezel med odbijače in pripel vagone s krelji k lokomotivi. Sam ne vem, kaj se je potlej zgodilo. Menda je bil premikač prepočasn, ali pa mu je spodrsnilo, ko se

»Ah, to je bila šele prva nesreča, ki sem jo doživel na svoji poti od lesa do papirja,« je vzdihnil papir. »Prav zato mi je menda ostala tako živo v spominu. Veliko razburjenje je popadlo vse, ki so bili na postaji priča temu dogodku. Strojevodja je vlak ustavil, ampak bilo je že prepozno. Pritekli so železniški uslužbenci in dvignili ranjenca, ki je močno krvavel. Brž so

mu obvezali rano, postajni načelnik pa je telefoniral po rešilni avto, ki je ranjenca še tisto uro prepeljal v bolnišnico.«

Papir je utihnil in se zamislil.

»Pa kaj se je zgodilo potlej?« so zašepetale saje.

»Potlej je lokomotiva zapiskala z vriskajočim glasom, kakor da se ni nič zgodilo. Odpeljala je vagone s krcji dalje, dalje... Še tisti dan pod večer so bili vagoni v tovarni za papir. Delavci so izpraznili vagone in naložili les na tovarniško dvorišče v visoko in dolgo skladovalnico.«

III. Življenje v tovarni

1.

Preko smetišča je zapihal močan veter. Dvignil je pepel in ga napihal papirju in tovarišem v oči, nos in usta, da so vsi hkrati pričeli kašljati in se solziti. Od dolgega pripovedovanja je bil papir tudi utrujen. Zato je obmolknil in se zamislil.

»Zakaj si prenehal? Pripoveduj dalje!« je zaprosila limona.

Toda še tisti trenutek je kost zavrnila sitno radovednico. »Pusti ga,« je zanergala. »Naj se malo odpočije.«

Čevelj pa se je vsevedno namuznil in obrnjen k papirju, dejal:

»Saj res, tovariš. Kar odpočij se, bom pa jaz naprej pripovedoval.«

»Ti?« Nihče ni mogel prikriti začudenja.

»Da, jaz,« se je pobahal čevelj. »Ali ste že pozabili, kaj vam je včeraj papir povedal o tistem učitelju, ki je otroke pripeljal v papirnico? Tisti učitelj, ki je nazadnje v skladišču papirnice s šolarji vred poslušal inženjerjevo razlago o zgodovini papirja, je bil moj nekdanji lastnik — — —«

Papir se je zasmejal. »Glej ga,« je dejal. »Šele sedaj nam to poveš! Oho, saj potlej si bil pa v papirnici in boš lahko mesto mene povedal temle radovednežem nekaj o tovarni, o strojih v tovarni in o delavcih.« Pri tem je pokazal na tovariše, ki so ju obstopili in zadrževali dih od neučakane radovednosti.

Zares so vsi na mah spregovorili s prosečim glasom: »No, pripoveduj že, striček!«

Posedli so v krog okoli čevlja. On pa se je važno odkašljal in začel z niz-

kim, momljajočim glasom opisovati tovarno za papir:

»Papirnica se imenuje tovarna, kjer je bil iz vlakenc lesa izdelan naš tovariš papir. To je velika tovarna s številnimi stavbami, zgrajenimi ob široki reki. Skoraj po vseh oddelkih tovarne vlada od jutra do večera ropot strojev. Številni delavci so zaposleni v tovarni. Trdo je njih delo za vsakdanji kruh. Toda včasih, pred kakimi tridesetimi leti, je bilo v papirnici zaposlenih več delavcev kakor sedaj. Gotovo jih je kakih osem sto v papirnici služilo kruh sebi in svojim družinam. Tovarna pa je pričela kupovati stroje. Stroji so ljudem pričeli odjedati kruh in zaslužek. Čim več novih strojev je prišlo v tovarno, tem bolj se je krčilo število delavcev. Danes dela v papirnici le še kakih tri sto delavcev. Kljub temu upadku delavstva, pa izdeluje papirnica dnevno do 50.000 kg papirja.

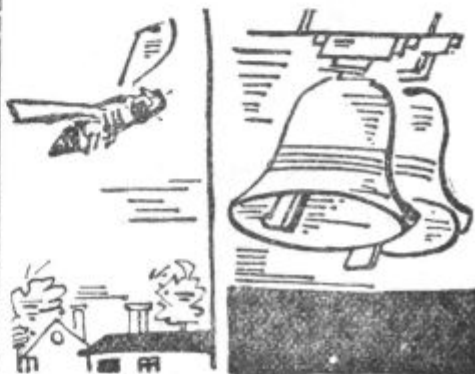
(Dalje prihodnjič)

Slavo Štine:

Velikonočni zvon doni

*Velikonočni zvon doni —
prebuja, venča se narava,
dehti zelenje, cvetje, trava,
in zopet ptičji zbor žgoli.*

*Velikonočni zvon doni —
slovesno blaga čustva zbuja:
da smrt je strta, govori,
a žitje večno! — Aleluja!*

Manica:

Zlati pirih

Stara Brdnica je bila premožna in zelo dobrosrčna žena. Po smrti svojega moža je izročila svoje lepo in obširno posestvo sinu edincu, sama je pa kupila sredi vasi malo hišico, jo dala lično preurediti in živela mirno sama zase.

Sama zase —? Nel Zdi se, da to ni pravilno povedano, kajti ta blaga žena je živela v veliki meri tudi za druge, v prvi vrsti za reveže. Kdor koli je v potrebi potrkal na njena vrata, ni odšel praznih rok. Stari, onemogli ljudje so vedno našli pri njej zatočišče in podporo. A tudi sirotam in drugim revnim otrokom je bila kot nekaka druga dobra mamica.

Bilo je na Veliko nedeljo popoldne. Na travniku poleg cerkve se igrajo trije revni dečki: Janek, Tinček in sirota Dore. Ko jih zapazi Brdnica, že zakliče skozi odprto okno:

»Fantički, pridite po pirhe!»

Kakor bi trenil je igre konec. Naslednji trenutek pa že vsi trije, močno zasopljeno prihitijo v prijazno hišico dobrotne Brdnikove matere.

Medtem, ko blaga ženica pripravlja mladim želodčkom pirhe, jabolka in potico, se pogledi dečkov kar prilepijo na nizko omaro, kjer se poleg križa, slik in drugih nastavkov blesti prekrasen, steklen navzven umetno pozlačen pirh.

Jej, kaj takega...!

Kdo ve, doklej bi fantiči občudovali ta prelepi pirh, da ni zdajci Brdnica zaklicala smehljaje:

»Otroci, zdaj pa kar klobuke semkaj!»

In trije ponošeni in razvlečeni klobuki so na mah polni velikonočnih dobrin.

Dečki se vsi srečni lepo zahvalijo in se poslovijo od prijazne dobrotnice.

Brdnica se pa še vedno smehlja in vsa zadovoljna zre skozi odprto okno za njimi.

Preden se obdarovanci skrijejo za bližnji ogel, jim stopi nasproti gluho-nemi Mikel. To je bil deček osmih let in brez staršev. Vzdrževala ga je stara Košmelka, ki je zato dobivala od nekod nekaj podpore.

Oj kako poželjivo vrže revček svoje sinje oči na polne klobuke...!

Dočim se Janek in Tinček v svoji radosti ne menita posebno zanj, stisne Doreta nekaj okrog srca in neizmerno se mu zasmili ta nemi ubožec. Brž stopi k njemu in mu podari dva pisana pirha, kos potice in nekaj jabolk.

Vprav ko se nemi Mikel veselo iznaden s kretjami glave in rok zahvaljuje, začujejo od Brdnikove hišice klic:

»Dore, stopi malo nazaj, tu k meni!»

»Joj, zakaj si dal Miklu Brdnikova mati so zdaj gotovo hudi na nas. Janek, stecivala!« šepne preplašeni Tinček tovarišu.

In že jo ucvreta po bližnji domov.

Tudi Doretu glasno zaklopoče srce. Sam ne ve zakaj. Ali kot poslušen otrok, se takoj vrne k Brdnici.

Toda čim ugleda smehljajoči obraz stare matere, ga na mah mine ves strah.

»Dore, zdaj te imam pa še rajše,« ga ljubeznivo pohvali dobra žena. »Da si se usmilil Mikla ti, ki si sam sirota in delil z njim ono, kar okusiš na tako redke čase, to je nekaj izredno lepega in vredno vse hvale. Tvoje delo je zlato pred Bogom in tudi v mojih očeh. Zato sprejmi tale dar! Zaslužil si ga. Naj ti bo v spomin na današnji dan in v spodbudo, da boš ostal vedno tako srčno dober tudi v bodoče!«

To rekši, stisne blaga starica oni zlati pirh, ki se je prej blestel na njeni omari, v roko presenečenemu Doretu, ki je kar zaplaval v blaženem veselju.

Nagrade dobijo:

Petek Mielka, uč. IV. razr. v Rogatcu;
 Mlakar Maruška, uč. IV. razr. v Marijinem domu v Kočevju;
 Jelnikar Tonček, dijak I. razr. gimn. v Ljubljani;
 Cvirni Andrej in Štefka, uč. osn. šole v Bianci ob Savi;
 Novotny Bohuslav, dijak I. razr. real. gimn. v Mariboru;
 Bizjak Janja, uč. III. razr. v Litiji;
 Zorko Branko, dijak gimn. v Celju;
 Zabukošek Marica, uč. V. razr. v Šmarju pri Jelšah;
 Košiša Smiljana, uč. IV. razr. v Zagrebu;
 Podlipec Stanko, uč. I. razr. mešč. šole v Ljubljani.

Vsak nagrajenec dobi bogato ilustrovano mladinsko knjigo. Nihče ne sme biti žalosten, če to pot ni prišel do nagrade. Pomislite, koliko Jutrovčkov deli z vami isto usodo — nagrad pa je bilo le deset! V tolažbo vam bodi razpis novega natečaja, ki vam spet ponuja lepa knjižna darila.

Dragi Jutrovčki!

Če bi hoteli objaviti vse dobre spise, bi morali natečaj podaljšati vsaj za tri mesece. Odziv na novoletni razpis je bil izredno živahen in večina Jutrovčkov se je res potrudila, da bi čim bolje izpolnila nalogo. Če bi pa hoteli vse odlične spise NAGRADITI, bi morali razdeliti pri zaključku natečaja vsaj sto knjig, ne pa samo deset. To pa ni mogoče, saj si lahko mislite, da zakladnica strica Matica ni brez dna.

Imena tistih Jutrovčkov, ki so nam poslali prav izvrstne spise, pa jih zaradi pomanjkanja prostora in časa ne moremo več objaviti, naj toraj samo pohvalno navedemo:

Kos Vladko, dijak klas. gimn. v Mariboru, Franc Plabinovšek, uč. II. b razreda mešč. šole v Trbovljah, Olga Slavs, uč. I. razr. real. gimn. v Ljubljani, Ludvik Dovgan, uč. IV. razr. v Mostah, Jožica Dogša, uč. I. razr. meščanske šole v Ormožu, Elga Ludvig, uč. III. razr. na Jesenicah, Zavrli Janez, dijak II. razr. real. gimn. v Ljubljani, Lotka Verdnikova, uč. IV. razr. v Dravogradu, Vladimir Mauko, dijak I. letnika učiteljskega v Mariboru, Darinka Utenkar, uč. II. razr. v Hrastniku, Boris Korun, dijak V. razr. real. gimn. v Ljubljani, Rožanec Viktor, uč. VI. razr. v Mostah, Tošo Homan, uč. IV. razr. v Trbovljah, Remic Olga, uč. III. razr. v Bočni pri Gornjem Gradu, Franja Drašler, uč. I. razr. gimn. v Novem mestu, Vidojka Sersič, uč. II. razr. v Ljubljani, Mravljak Ljerk, učenka II. razr. gimn. v Celju, Karel Vogrinc, uč.

I. razr. v Brežicah, Janez Rainer, uč. II. razr. v Ljubljani, Dobrila Petrovič, uč. II. razr. v Jastrebarskem, Jurček Brus, 6 let star iz Ljubljane, Milan Ilander, uč. IV. razr. iz Gorice v Italiji, Markelj Albina, uč. VI. razr. v Radovljici, Miloš Vidic, uč. III. razr. v Kranjski gori, Slavica Roškar, stara 6 let, iz Sv. Trojice v Slov. goricah, Blagovič Emil, uč. IV. razr. v Ormožu, Zlatica Stravs, uč. IV. razr. v Sevnici, Peterček Leban, uč. I. razr. v Zg. Šiški, Dragica Nagode, dijakinja I. razr. gimn. v Ljubljani, Primožič Stanko, uč. IV. razr. v Kranju, Nada Repič, dijakinja v Kamniku, France Gorjan, uč. IV. razr. Lava dei Tirreni v Italiji, Milka Sosič, dijakinja v Sežani v Italiji, Ljubica Kavec, uč. IV. razr. pri Uršulinkah v Ljubljani, Zupanc Albina, dijakinja I. razr. mešč. šole v Trbovljah, Žagar Marija, uč. II. razr. v Podpeči, Kovačič Miro, dijak II. razr. gimn. v Ljubljani, Boris Vukovič, uč. III. razr. na Vrtači v Ljubljani, Silvica Križaj, učenka v Podgorcih p. Velika Nedelja, Bruno Grbac, uč. V. razr. v Mokronogu, Juvan Roman, dijak v Ljubljani, Čvetko Habjan, uč. I. razr. v Ljubljani, Godiel Ljerk, uč. razr. v Petrovčah, Bernik Vera, dijakinja II. razr. mešč. šole v Ljubljani, Oblak Stojan, uč. III. razr. na Viču, Marija Vahter, uč. II. razr. v Novem mestu, Julijan Podhorsky, uč. IV. razr. v Višnji gori, Felicita Gromanova, dijakinja v Kranju, Ručigaj Jelka, dijakinja I. razr. real. gimn. v Celju, Mitja Bartenjev, uč. I. razr. na Jesenicah, Božič Franci, uč. III. razr. osn. šole v Gornjem gradu, Vera Dolinar, uč. III.

razr. v Ljubljani, Čirč, dijak iz Cerknega, Ziva Feigel, dijakinja v Mariboru, Ljubomir Pukl, uč. IV. razr. v Celju, Dušan Novak, uč. II. razr., Marion Flere, dijakinja I. razr. gimn. v Ljubljani, Kilar Mitja, uč. 7. razr. v Ljubljani, Kodelja Marjan, uč. I. razr. v Šiški, Pešec Vlado, dijak I. razr. gimn. v Celju, Petek Micika, uč. IV. razr. v Rogatcu, Eva Vernik, uč. II. razr. v Celju, Janja Bulc, uč. III. razr. v Mirni, Šuput Desa, uč. I. razr. mešč. š. na Jesenicah, Andreana Šubic, uč. I. razr. v Šiški, Bernik Ivan, uč. IV. razr. na Koroški Beli.

Velikonočna

*Solnce že za silo greje,
gorak veter veje,
sneg kopni,
mačice na vrbi so zbrstele,
trate skoro ozelenele,
vsa narava se budi.*

*Zvonček dviga svojo glavo
tam v zatišju že čez travo,
pa zvončklja:
»ni več mraza, ni snega,
prerajena narava vsa,
pozdravljena!«*

*Tedaj bo mama jajčka podložila,
kura piške izvalila,
piščanci bodo čivkali.
Velikonočne kruhe bomo pripravljali,
jagnje pekli in drdrali,
pirhe pa barvali. —*

*Zvonovi slovesno na vso moč,
oznanili bodo Veliko noč,
zapeli Vstajenje:
»Aleluja, Aleluja,
Krist je vstal,
novo vrača se življenje!«*

*Tudi nam Slovanom,
gorak veter naj zaveje,
razprti je naj odnese,
bratstvo in ljubezen pa prinese,
da vsklilo bo za nas novo življenje,
Velika noč — Vstajenje. —*

Tanja in Živa Feigel, učenki v Mariboru.

Naš novi natečaj

Tudi to pot vam daje stric Matič tri naslove na izbiro:

»KAKO SE VOZIM V ŠOLO«

»MAMICI ZA MATERINSKI DAN«

»NAŠA OBMEJNA MESTA«

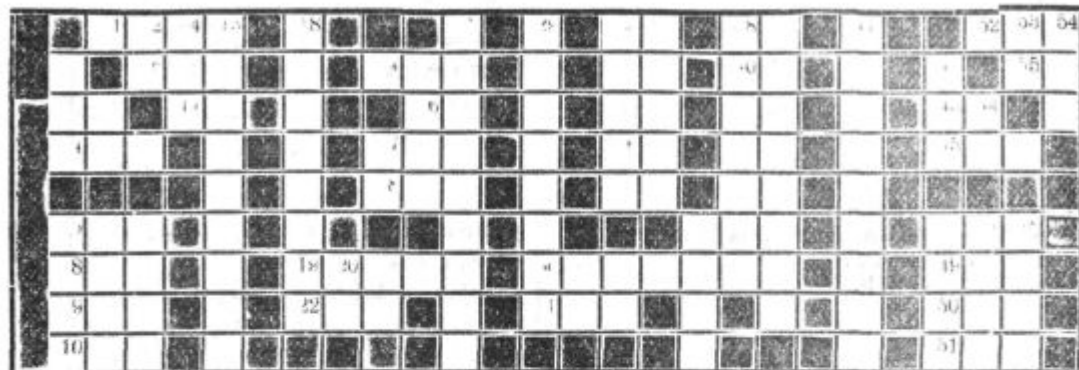
Mnogo otrok se mora vsak dan z vlakom voziti v šolo. Marsikaj zani mlvega doživlja na svojih vsakdanjih voznjah, s šolskimi tovariši in tovarišicami sklepa prijateljstva in se počuti v svojem študentskem oddelku kakor doma. Časih nimajo prav primernih železniških zvez in morajo po šoli več ur čakati, preden se morejo odpeljati domov. Kaj počnete v tem prostem času? Kam hodite tedaj? Mnogo zanimivega nam lahko poveste. Mestnim zaspancem tudi ne bo škodovalo, če izvedo, kako zgodaj morajo nekateri izmed vas vstajati, da pridejo do osme ure zjutraj v šolo.

Drugi naslov pa ponuja vsem Jutrovčkom lepo priložnost, da napravijo svoj mamici veselje in napišejo o nji nekaj vrstic. Kaj napišite, vam ne bomo pravili. Tiste misli, ki obdajajo mamico in si iz sramežljivosti ne upajo na jezik, je treba preliči v pisano besedo — potem bo gotovo vse prav.

Jutrovčkom, ki živijo v obmejnih mestih, ponujamo tretji naslov. Dajemo jim priložnost, da izpričajo svojo ljubezen do domovine in opišejo posebno lepe izletne točke v obmejnih krajih, znamenitosti mest in podobno.

Spisi naj bodo kratki, stvarni in — pred vsem — izvirni. Ne iščite tuje pomoči. Prav dobre spise bomo objavili, deset najboljših pa spet nagradili z lepimi mladinskimi knjigami. Pišete nam lahko tudi na čopisnici. Pišite s črnilom in samo na eno stran papirja. Spise naslovite na strica Matiča v Ljubljani, Knafljeva ul. 5.

Velikonočna križanka

Vodoravno:

2 veznik, 4 del obleke, 5 pridelek čebel, 8 reka v Bosni, 9 reka v Franciji (fonetično) 10 medmet, 11 mesto v Rusiji, 16 latinski pozdrav, 17 star veznik, 19 mesto v Egiptu, 22 železniška proga, 24 žuželke, 26 star veznik, 27 veznik, 28 čas, 30 celina, 31 del Ljubljane, 33 kratica za doktor, 35 egipčanski bog, 36 zaimsek, 37 morska žival, 40 egipčanski bog, 43 števniki, 45 plod na bukvi, 46 italijansko mesto, 49 doba, 50 del strehe, 51 žensko krstno ime, 52 ruska reka, 55 nikalnica.

Navpično:

1 glodalec, 3 nikalnica, 5 slovenska reka, 6 svetopisemska oseba, 7 žensko krstno ime, 12 predlog, 14 hrvaški zaimsek, 15 slovenski živeči pisatelj, 18 hišno orodje, 20 pomožni glagol, 21 staro mesto, 23 največji praznik v letu, 25 maščoba, 27 ploskovna mera, 29 krstno ime jugoslovanskega kraljeviča, 32 osebni zaimsek, 33 slovenska reka, 34 brezžični telefon, 37 spleteni lasje, 38 kuhinjska posoda, 39 poslopje, kjer žive menihi, 41 božja pot na Goriškem, 42 padavine, 44 nikalnica, 46 tekoča voda, 47 azijska država, 48 priprava za shranjevanje listin.

Glad nima oči

(Belokrajinska)

To je že star belokrajinski pregovor! Nihče pa ga ni menda tako bridko okusil ko butorajski Marko.

Marko iz Butoraja je bil vaški pastir. Naveličal se je pasti Butorajcem goved, nagnal jo je lepega dne v butorajske hleve, pljunil v roke in — hajdi! — po svetu s trebuhom za kruhom...

Nekje je slišal, da onstran Gorjancev ljudje nimajo češenj. Za poslednje božjake, ki si jih je bil privarčeval, je v Malinah kupil brento češenj, si jo oprtil ter se preko Gorjancev napotil proti Novemu mestu, da bi tamkaj češnje z dobičkom prodal. Ves upehan in utrujen se je s težavo privlekel na vrh Gorjancev. Brenta ga je tiščala na hrbtišče, da je ves motoglav vzdihoval in klical vse svetnike na pomoč,

Komaj pa je došel na vrh svete Jere, so se mu pričele oči pasti po dolinskih vaseh, ki so se onstran Gorjancev svetle in lepe kopale v pomladnem soncu. Butorajski Marko si je mislil: »Vrag še s češnjami in z brento, ki me v hrbet žulji!« Razjadel se je in vrgel brento z ramen, češnje pa v jezljivi ihti stresel v obcestni jarek. Preden je odšel dalje, jih je še vse opljuval in zgrdil.

Tako odlahkoten se je prismejal v vas onstran Gorjancev. Tamkaj se je udinjal pri bogatem, a skopuškem kmetu za pastirja. Gospodinja pa mu ni hotela skuhati debelačnih žgancev, ki jih je imel rajši ko vse drugo jelo. Moral se je zadovoljiti s samim kislim mlekom, spati pa je moral v skednju na plevah, ki so ga vso noč zbadale in grizle.

(Dalje prihodnjič)

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Ko bom velik hočem postati mornar. Te pozdravlja

Bogdan Smid, uč. 2. razr. v Mariboru

Dragi stric Matic! Ne vem, kaj bi Ti odgovoril na Tvoje prvo vprašanje. Igrač ne poznam. Ko sem bil še majhen nisem imel nič igrača. Moje največje veselje so knjige. Že v prvem razredu sem zelo rad bral. Ko bom velik, bi rad postal trgovec.

Potlipec Stanko, uč. 1. razr. mešč. šole v Ljubljani, Sv. Petra c. 74.

Dragi stric Matic! Najljubša igrača mi je — tank. Ko bom velik bi rad postal — stražnik. Najlepše mesto v naši lepi domovini je — Ljubljana.

Vrancar Marjan, uč. 11. razr. v Ljubljani Breg 16.

Dragi stric Matic! Najljubše mesto v naši lepi domovini je meni Ljubljana, moje rodno mesto. Ljubljana ima zelo lepo okolico. Sredi Ljubljane se dviga Nebotičnik. Okoli Ljubljane stoje Grad, Golovec, Šišenski hrib in Rožnik. Grad ima tudi razgledni stolp. Rožnik ima lepo cerkvico in zraven nje gostilno, v kateri je nekdaj živel pisatelj Ivan Cankar.

Dular Milan, uč. IV. razr. na Vrtači v Ljubljani.

Kaj bi rada postala, ko bom velika? Pilotinja in nič drugega ne! Tako rada bi imela isti poklic, kakor ga je imel moj pokojni tatej, ki se je ponesrečil z avijonom in padel v morje. Čeprav bi živela v smrtni nevarnosti, vendar bi se rada dvignila visoko v zrak in hitela v sinjo prostost! Z letalom bi obiskala vse lepe kraje naše široke domovine. Letela bi tudi na Oplenac, kjer spi veliki naš kralj svoje zadnje spanje. Krožila bi nad Oplencem in z vsem srcem ponavljala prisego: »Čuvali bomo našo svobodno lepo Jugoslavijo!«

Jela Hoferjeva, dijakinja IV. razr. mešč. š. na Sušaku.

Dragi stric Matic! Od vseh igrač imam najrajši svojo punčko Jenico. Gotovo bi bila tudi Tebi, striček vseh, če bi jo poznal. Zelo pridna je. Zjutraj vstane z menoj vred in zvečer, pojde z menoj vred spat. Ko jo zjutraj umijem, počešem in oblečem se časih pe-

ljeva v Zagreb ali pa v Beograd in v Ljubljano. Ves dan se igram z njo in povsod me spremlja. Te pozdravlja

Dorica Drgan, stara sem 7 let, Zagorje ob Savi Loke 7.

Dragi stric Matic! Ko bom velik, bi bil rad strojevodja, ker me stroji najbolj veselijo. Lepo Te pozdravlja

Dolenc Drago, uč. 1. razr. v Dobovi.

Dragi stric Matic! Čitala sem Tvoj novi natečaj in se ga hočem tudi udeležiti. Dragi stric Matic, vprašaj me kaj bi rada postala ko bom velika. Ko bom velika bi rada postala profesorica za naš mili in ljubi slovenski jezik. Dragi Jutrovčki morda še ne veste, da je materin jezik najdražji zaklad, ki ga imamo. Zato, dragi Jutrovčki, spoštujte in ljubite svoj jezik. Pozdravlja vse Jutrovčke in starega strica Matice pridna čitateljica »Mladega Jutra«.

Stanovnik Marija, uč. 1. e. razr. 11. real. gimn. v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Sedaj sem pa res zelo jezna na Tebe dragi striček! To ne gre tako naprej — Snegulčico sem barvala cele tri ure, porabila sem dve radirki in celo škatlico barvic — nagrade mi pa le nisi dodelil. Se boš mogoče izgovoril da nisi Ti kriv nego bobenček, kaj? Veš, dragi striček, saj bi se jezila, pa imam predobro srce... če se pa to še enkrat ponovi, na — potem boš pa slišal kozje molitvice da boš piskal — pa kar brez piščalk! Tako, sedaj pa poslušaj! Hočem Ti opisati igrače. Naloga ni lahka! Moj Bog, koliko igrač imam: velike, male, okrogle in ploščenate, suhe in debele. — Mačkica brez ušes, pesek brez čreves, zajček Dudeldajček in Tinček petelinček; pa moj Tinček zna tudi žvižgati:

*»vzemi me v roko,
pihni mi v rep,
pri glavicji zapiskam
in me vtakni v žep!«*

Imam pa tudi medveda Brundota, pa ta ni preveč lep, ima samo eno nogo, na ušesa je pa — slepi! Zato je pa moja punčka Cucika lepša — res, pravi vzor lepote. Njo imam najrajši. Z

menoj gre spat, z menoj tudi vstane. Le jesti ne more; ko sem ji некоč dala zličico kave je pa zbolela. In to zelo nevarno! Pri nogah ji je kava tekla, jaz sem jo morala pa čistiti. Kar potila sem se, toliko sem imela takrat dela z njo! Drugače pa ne bi bila napočna: ima lepe črne oči, zlate lase, rokce pa kakor blazinice. Veš, dragi stric Matic, še nekaj Ti moram zaupati: ponoči ne morem spati, ker se dere kot sosedov maček Marko: ve, e, e. Lep pozdravček in poljuček Ti pošilja

Smiljana Košica, učenka IV. razreda »gradske pučke šole na Kaptolu« Zagreb.

VELIKO CARSTVO OTROK
- POVELJE -
 Mojim podanikom in vsem ostalim otrokom sporočam da je ustanovljena
OTROŠKA DRUŽBA-UNION
 član družbe lahko postane vsak otrok, ako pošlje pristopnico, katero najde v vsaki tablici moje čokolade
Lar Picalo I.
 Izkaznice in pravila se lahko dobiijo takoj
PROIZVODI UNION ZAGREB

King, detektivski pes

21. Mašopridnež je bil tako presenečen, da ni utegnil zaklicati ali zavpiti, ampak se je kakor klada zvrnil iz čolna in padel v vodo. Seveda je močno štrbunknilo, a Mulligan, ki je hitro pomagal Jimmyju v čoln, je vroče upal, da ne bo s palube nihče ničesar opazil, dokler se čoln vsaj nekoliko ne oddalji.

22. Jimmy si je na vse kripnje prizadeval, da bi vendar že odvezal čoln. Stric je bil že vzdignil vesla in jih je hotel pravkar prvič zastaviti, ko je Kitajec, ki se je dotlej na pol omamljer motovilil po vodi, mahoma na vse grolo zakričal in s tem priklical pajdaše. Na palubi je nastal divji hrup; nekaj strelov je počilo, svinčenke so žvižgale nad vodo. Mulligan je obupan zmajal z glavo. Kako naj se s svojim samokresom otepe dobro oborožene tolpe? (Dalje prihodnjič)